

замовником, що виникли у зв'язку з поданням тендерної пропозиції, у вигляді такого забезпечення, як гарантія.

Тільки Замовник на будь якій стадії може відмінити торги. Наприклад, відсутності подальшої потреби в закупівлі товарів, робіт і послуг або неможливості усунення порушень, що виникли через виявлені порушення законодавства з питань публічних закупівель. Така відміна не потребує компенсації витрат Учаснику на підготовку та участь у тендері.

Як ми бачимо національне тендерне законодавство містить в собі достатньо велику кількість дискреційних умов по відношенню до звичайних учасників торгів, ставлячи в превалюваний стан Замовників – органи державної влади, органи місцевого самоврядування та органи соціального страхування, створені відповідно до закону, а також юридичні особи та їх об'єднання, які забезпечують потреби держави або територіальної громади.

Одержано 20.04.2017

УДК 347.464

Юлія Павлівна Корецька,

курсант 3 курсу факультету № 2 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук, доцент Піхурець О. В.

РЕНТА ЯК РИЗИКОВИЙ ДОГОВІР (ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ)

Регулювання майнових відносин здійснюється через різні інститути цивільного права. Одним із найпоширеніших інститутів є договір ренти, який відомий ще з римських часів, але в той же час є новим для цивільного права України. У зв'язку з цим виникає багато теоретичних та практичних проблем, що пов'язані з недосить чітким, зокрема: віднесення договору до реальних чи консенсуальних договорів, визначення предмета та суб'єктного складу договору ренти. Додаткова актуальність досліджень наведеного питання викликана відсутністю системних наукових досліджень цього виду ризикових договорів, що не завжди дозволяє виявити критерії і відмежувати їх від суміжних договірних конструкцій. У вітчизняній цивілістичній літературі фактично відсутні системні наукові дослідження договору ренти.

До нині недостатньо уваги приділено важливим питанням, пов'язаним з визначенням поняття і природи договорів ренти як різновиду ризикових договорів. У зв'язку з цим виникає необхідність системного підходу в розумінні і цивільно-правовому регулюванні даної правової категорії як родового поняття будь-яких видів рентних договорів, у тому числі довічного утримання.

Договір ренти є традиційним різновидом ризикових угод, який займає самостійне місце серед цивільно-правових договорів, пов'язаних з переходом права власності на майно. Для ренти, однак, притаманна невизначеність загальної

суми зустрічного надання в рахунок оплати відчужуваного майна на момент укладення договору, що істотно відрізняє його від інших договорів.

Договір ренти регулюється ст. 731–738 ЦК України. Окремими західними вченими-цивілістами заперечується ризиковий характер договорів безоплатного встановлення довічної ренти. Так, Л.Жюлію де ла Моранд'єр звертає увагу на те, що рентний кредитор нічого не надає боржнику в обмін на обіцяну останнім ренту; таким чином, кредитор ризику у власному розумінні не несе. У даному разі йдеться про виплату ренти без надання взамін рентного капіталу, що не передбачено ЦК України. Як приклад такого рентного договору можна навести зобов'язання роботодавця по сплаті рентних платежів працівникові, який пропрацював на нього тривалий час. У цьому контексті Е.Яргина слушно звертає увагу на близькість безоплатного встановлення довічної ренти до пенсійних виплат, у якому, як у жодному іншому виді рентного договору, максимально проявляється соціальне призначення рентного інституту. З наведеними положеннями щодо неризикового характеру безоплатного встановлення довічної ренти важко погодитися, оскільки у даному випадку враховано інтерес лише однієї сторони рентного договору – кредитора (набувача пенсії, іншого подібного кредитора) і безпідставно залишено без уваги характер інтересів іншої – платника ренти. У дійсності ризик існує саме для платника ренти, зобов'язаного платити попередньо невизначену загальну суму рентних платежів, яка залежить від можливої події (смерті пенсіонера). Ризик несе, крім того, сам отримувач ренти, що також об'єктивно обумовлено невизначеністю часу припинення рентних відносин – тобто, з моменту смерті отримувача ренти (пенсіонера).

Тому вважаю доцільним розглянути на законодавчому рівні, невизначеність загальної суми рентних платежів, які підлягають сплаті до настання невідомої у часі події, що є підставою для визнання договорів довічної ренти (сплатної і безоплатної) ризиковими.

Одержано 20.04.2017

УДК 347.922

Артем Олексійович Міхнов,

курсант 3 курсу факультету № 4 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Степаненко Т. В.

ПЕРСПЕКТИВИ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ПОХІДНИХ (НЕПРЯМИХ) ПОЗОВІВ

На сьогоднішній день триває судова реформа, важливим елементом якої є розробка і запровадження досконалого процесуального законодавства, що має забезпечити належний захист прав та інтересів особи, а також сприятиме ефективності функціонування національної судової системи. У зв'язку з цим